

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 365/2014-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 21. októbra 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa a zo sudcov Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a Ladislava Orosza prerokoval prijatú sťažnosť J. P., zastúpeného advokátom JUDr. Jurajom Gavalčinom, Advokátska kancelária, Platanová 5, Košice, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 82/2008 a takto

r o z h o d o l :

Základné právo J. P. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 82/2008 porušené nebolo.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 365/2014-14 z 9. júla 2014 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť J. P. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 82/2008 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 18 C 82/2008, kde vystupuje ako žalobca v spore o vydanie vecí, dochádza k porušovaniu jeho základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy. Žalobu podal 25. júna 2008.

V ďalšom sťažovateľ skutkovo popísal predmet sporu o vydanie vecí a ďalej uviedol:
„Keďže predmetné konanie sa ťahá už takmer 6 rokov a v dôsledku prietahov v konaní sa tovar takmer stopercentne znehodnil a žalovaný mi dosiaľ nezaplátil škodu a OS KE II vo veci nekoná, resp. konanie trvá už takmer šesť rokov, dospel som k presvedčeniu, že súd svojim konaním porušil moje vyššie opísané ústavné práva, čo ma primälo k tomu, aby som podal sťažnosť na Ústavný súd SR.

Svoju sťažnosť na Ústavný súd Slovenskej republiky podávam z toho dôvodu, že o ochrane mnou v tejto sťažnosti označeného základného práva nerozhoduje iný súd...

Od Ústavného súdu Slovenskej republiky požadujem primerané finančné zadostučinenie, a to vo výške 20 000 eur... Takto uplatnenú sumu primeraného finančného zadostučinenia odôvodňujem tým, že súdy svojim postupom mi spôsobili a spôsobujú nielen materiálnu, ale aj nemateriálnu, dlhodobú psychickú ujmu.

Žiadam tiež, aby mi Ústavný súd Slovenskej republiky uhradil trovy konania resp. právneho zastúpenia v rozsahu procesných úkonov, ako aj ďalších nákladov spojených s uplatňovaním ochrany môjho základného práva, ktoré si uplatňujem v sume podľa vyčíslenia právneho zástupcu.“

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov upravené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom sudkyne Okresného súdu Košice II, v konaní sp. zn. 18C/82/2008 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Košice II prikazuje, aby vo veci konal a prikazuje obnoviť stav pred porušením základného práva a práva upraveného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

3. Sťažovateľovi J. P. priznáva finančné zadosťučinenie 20 000 EUR (slovom dvadsaťtisíc EUR), ktoré je Okresný súd Košice II povinný sťažovateľovi vyplatiť do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Sťažovateľovi J. P. priznáva trovy právneho zastúpenia vo výške podľa vyčíslenia advokáta, ktoré je Ministerstvo spravodlivosti SR povinné zaplatiť na účet advokáta.“

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil takýto priebeh a stav konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 18 C 82/2008:

Konanie začalo 27. júna 2008, sťažovateľ sa však stal účastníkom konania až 15. februára 2011 na základe singulárnej sukcesie (pozri aj uznesenie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 8/2012 zo 6. marca 2012).

Dňa 25. februára 2011 okresný súd vyzval právneho zástupcu sťažovateľa na spresnenie petitu.

Dňa 7. marca 2011 právny zástupca sťažovateľa doručil „*upresnenie petitu žaloby*“.

Dňa 14. marca 2011 právny zástupca sťažovateľa ospravedlnil neúčast' na pojednávaní nariadenom na 25. marec 2011 z dôvodu nesúhlasu sťažovateľa s konajúcou sudkyňou.

Dňa 16. marca 2011 sťažovateľ oznámil konajúcej sudkyňi, že na ňu podal žalobu pre „*nesprávny úradný postup*“.

Dňa 24. marca 2011 právna zástupkyňa žalovaného ospravedlnila neúčast' na pojednávaní nariadenom na 25. marec 2011 z dôvodu svojej práceneschopnosti.

Dňa 25. marca 2011 sa uskutočnilo pojednávanie. Sťažovateľ bol prítomný. Bolo odročené na neurčito na účely rozhodnutia o ďalšom procesnom postupe.

Dňa 27. apríla 2011 sudkyňa Anna Miková oznámila predsedovi okresného súdu dôvody na svoje vylúčenie. Predseda okresného súdu nariadil vec opäť prideliť náhodným výberom.

Dňa 28. apríla 2011 vec bola pridelená sudcovi Kolesárovi.

Dňa 21. júna 2011 ospravedlnil neúčast' na pojednávaní nariadenom na 27. jún 2011 žalovaný. Okresný súd toto oznámil právnenému zástupcovi sťažovateľa.

Dňa 27. júna 2011 sa uskutočnilo pojednávanie. Účastníci neboli prítomní. Bolo odročené na 25. júl 2011. Toto bolo odročené na 3. október 2011.

Dňa 3. októbra 2011 sa uskutočnilo pojednávanie. Účastníci boli prítomní. Bolo odročené na 21. november 2011.

Dňa 11. októbra 2011 okresný súd vyzval Okresné riaditeľstvo Policajného zboru Košice – západ (ďalej aj „OO PZ“) na zaslanie spisu ČVS: ORP-1877/6/OJP-KE-2010.

Dňa 20. októbra 2011 OO PZ doručilo vyšetrovací spis.

Dňa 16. novembra 2011 právny zástupca sťažovateľa doručil ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní pre kolíziu termínov a navrhol odročiť pojednávanie nariadené na 21. november 2011. Okresný súd oznámil túto skutočnosť žalovanému.

Dňa 21. novembra 2011 sa uskutočnilo pojednávanie. Sťažovateľ bol prítomný. Žalovaný nebol prítomný. Bolo odročené na 16. január 2013.

Dňa 1. decembra 2011 právny zástupca sťažovateľa ospravedlnil neúčast' na pojednávaní nariadenom na 16. január 2013 pre kolíziu termínov.

Od 9. decembra 2011 do 18. januára 2012 sa spis nachádzal na ústavnom súde.

Dňa 6. februára 2012 sa uskutočnilo pojednávanie. Účastníci boli prítomní. Súd uznesením uložil povinnosť žalovanému v lehote 20 dní predložiť zoznam vecí prevzatých od sťažovateľa do komisionálneho predaja. Pojednávanie bolo odročené na neurčito.

Dňa 24. februára 2012 žalovaný doručil odovzdávací protokol.

Dňa 5. apríla 2012 konajúci sudca zaslal odovzdávací protokol právnenmu zástupcovi sťažovateľa s tým, aby v lehote 15 dní oznámil, či môže pristúpiť k preberaniu vecí zahrnutých do protokolu.

Dňa 3. mája 2012 právny zástupca sťažovateľa doručil stanovisko sťažovateľa, ktorý si vymienil podmienky prebratia.

Dňa 15. mája 2012 sudca vyzval právnu zástupkyňu žalovaného, aby v lehote 5 dní oznámila miesto a čas, kedy bude môcť sťažovateľ pristúpiť k preberaniu vecí.

Dňa 18. mája 2012 žalovaný oznámil miesto a čas preberania vecí (30. mája 2012).

Dňa 23. mája 2012 sudca mailom oznámil túto skutočnosť právnenmu zástupcovi sťažovateľa.

Dňa 29. mája 2012 bol sudcovi mailom doručený súhlas sťažovateľa s miestom a časom preberania vecí.

Dňa 30. mája 2012 sa uskutočnila ohliadka. Sťažovateľ aj žalovaný boli prítomní.

Dňa 8. júna 2012 konajúci sudca vyzval právneho zástupcu, aby oznámil, či došlo k odovzdaniu vecí a ako navrhuje, aby súd rozhodol.

Dňa 18. augusta 2012 okresný súd urgoval u právneho zástupcu sťažovateľa vybavenie výzvy z 8. júna s poučením o možnosti uloženia poriadkovej pokuty podľa § 53 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku.

Dňa 27. augusta 2012 právny zástupca sťažovateľa oznámil, že väčšina vecí vykazuje známky poškodenia. Oznámil, že sťažovateľ bude modifikovať petit.

Dňa 27. septembra 2012 právny zástupca sťažovateľa ospravedlnil neúčast' na pojednávaní nariadenom na 22. október 2012.

Dňa 11. októbra 2012 sudca oznámil účastníkom zmenu termínu pojednávania (na základe žiadosti sťažovateľa) na 5. november 2012.

Dňa 5. novembra 2012 sa uskutočnilo pojednávanie. Účastníci boli prítomní. Bolo odročené na neurčito.

Dňa 20. decembra 2012 konajúci sudca vyzval právneho zástupcu sťažovateľa, aby v lehote 10 dní oznámil skutočnosti v zmysle povinnosti uloženej navrhovateľovi na pojednávaní 5. novembra 2012.

Dňa 28. januára 2013 právny zástupca sťažovateľa doručil „žiadost' o poskytnutie dodatočnej lehoty“ z dôvodu správnej identifikácie a spárovania tovaru, ktorý je predmetom sporu.

Dňa 6. decembra 2013 sťažovateľ doručil čiastočné späťvzatie žaloby.

Dňa 12. apríla 2013 okresný súd vyzval žalovaného na vyjadrenie sa k čiastočnému späťvzatiu žaloby.

Dňa 20. mája 2013 žalovaný doručil vyjadrenie k čiastočnému späťvzatiu žaloby.

Dňa 23. mája 2014 okresný súd uznesením rozhodol o zmene žaloby.

Dňa 22. augusta 2014 právny zástupca sťažovateľa ospravedlnil neúčasť na pojednávaní nariadenom na 29. september 2014 z dôvodu kolízie termínov. Nový termín bol určený na 13. október 2014.

Na výzvu ústavného súdu sa k prijatej sťažnosti vyjadril predseda okresného súdu v podaní sp. zn. 1 SprV 578/2014 doručenom ústavnému súdu 10. septembra 2014. Okrem chronológie úkonov a zdôraznenia, že sťažovateľ sa stal účastníkom konania 15. februára 2011, uviedol:

„Vzhľadom na vyššie uvedení chronológiu vo veci vykonaných úkonov je zrejmé, že sťažovateľ sa stal účastníkom predmetného súdneho konania až dňa 15.2.2011, teda nebol účastníkom daného konania už pri podaní žaloby.

Ďalšou preukázanou skutočnosťou je fakt, že práve právny zástupca sťažovateľa požadoval opakovane o odročenie vytýčených pojednávaní, čím práve on výrazným spôsobom ovplyvnil dĺžku predmetného konania.

I v období po podaní sťažnosti ústavnému súdu požiadal o odročenie vytýčeného pojednávania, určeného na termín 29.9.2014. Určené pojednávania neboli ani raz odročené z dôvodov na strane súdu. Žiadosti právneho zástupcu sťažovateľa o odročenie pojednávani obsahovali spravidla rovnaký dôvod - kolíziu termínu s iným pojednávaním, pričom z jeho strany bola možnosť zabezpečiť si na pojednávanie substitúta.

V ústavnému súdu adresovanej sťažnosti sťažovateľ ani neuvádza žiadne konkrétne obdobia nečinnosti okresného súdu, popisuje len skutkový stav daného konania.

Objektívne pritom prichádza do úvahy zo strany okresného súdu jediné obdobie nečinnosti, a to v rozmedzí 20.5.2013 až 23.5.2014. Jedná sa však o obdobie preukázateľne ojedinelé.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti som toho názoru, že dĺžku predmetného konania ovplyvnilo predovšetkým správanie právneho zástupcu sťažovateľa (opakované žiadosti o odročenie vytýčených pojednávaní, nerešpektovanie súdom stanovenej povinnosti v určenej lehote), preto podanú sťažnosť považujem za nedôvodnú a aj ak ústavný súd dospeje k názoru, že právo sťažovateľa na prejednanie jeho veci v primeranej lehote porušené bolo, vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhujem nepriznať mu finančné zadostučinenie.“

K vyjadreniu predsedu okresného súdu doručil 24. septembra 2014 stanovisko sťažovateľ, v ktorom najmä uviedol:

«Predseda Okresného súdu Košice II... sa vo svojom zdôvodnení snaží situáciu zjavne veľmi zľahčiť a prekryť skutočnú nečinnosť súdu, kvôli ktorej sa neviem domôcť môjho tovaru, resp. peňazí za predaný tovar, už viac ako 10 rokov. Podobné priedahy v konaní boli totiž aj v čase podania môjho trestného oznámenia na Políciu na toho času žalovaného vo veci Žaloby o vydanie veci.

V čase podania žaloby o vydanie veci dňa 27.6.2008 som bol žalobcom J. P. splnomocnený, aby som ho v predmetnej veci pod. č. k. 18C 82/2008 zastupoval, a to absolútne vo všetkých právnych úkonoch, nakoľko majiteľom predmetného tovaru som bol v minulosti vždy ja. Pohľadávku som žalobcovi predal, pretože som jednak nemal peniaze na súdne trovy a jednak mi bola vyslovená hrozba fyzickej likvidácie od osôb mne neznámych, ak v predmetnej veci budem žalovaného žalovať...

Mám za to, že nie je podstatné, kto je v predmetnej veci žalobcom, teda či pán P. alebo ja. Podstatné je, že v predmetnej veci došlo a dochádza k zbytočným priedahom v konaní. Spolu s pohľadávkou som totiž odkúpil aj všetky práva, povinnosti, ale aj právne nároky k predmetnej pohľadávke. Predmetnú pohľadávku som totiž kupoval s tým vedomím, že som vedel, že vo veci sú naschvál robené priedahy v konaní, pretože som chodil na všetky pojednávania a aj keď žalovaný na pojednávania nechodil, ja som od konajúcej sudkyne požadoval, aby vo veci konala, čo ona odmietala.

Preto som dňa 2.3.2011 podal sťažnosť z dôvodu prietáhov v konaní u predsedu OS KE II. Zároveň som podal až žalobu o náhradu škody voči Slovenskej republike, a to z dôvodu konania sudkyne, ktorá ma počas konania všemožne odhovárala, aby som žalobu vo veci stiahol, a ktorá vo veci odmietala konať a konanie zbytočne preťahovala.

Nestalo sa ani raz, aby som sa nedostavil čo i len na jediné pojednávanie, na ktoré som bol vo veci predvolaný. Nie je teda pravdou, čo predseda OS KE II uvádza o tom, že som sa ako žalobca, resp. ako zástupca žalobcu (v skoršom čase), na pojednávanie nedostavil. Je však pravdou, že konanie bolo v minulosti odročené, kvôli ospravedlneniu sa právnych zástupcov oboch účastníkov.

Mám teda za to, že v čase od 17.6.2009 do 7.7.2010 došlo preukázateľne k zbytočným prietahom v konaní a aj keď som bol v tom čase „iba“ splnomocneným zástupcom žalobcu, na podstate, že došlo k zbytočným prietahom v konaní to podľa môjho názoru nemá žiaden poľahčujúci fakt...

Ak by sudkyňa konala vo veci v súlade so zákonom, nebol by som podal voči Slovenskej republike predmetnú žalobu, a to by následne nebolo predĺžilo dobu konania vo veci o ďalšie mesiace. To, že sa z tohto dôvodu konanie vo veci opäť zbytočne predĺžilo o ďalších niekoľko mesiacov, padá teda podľa môjho názoru, jednoznačne na „vrub“ konajúcej sudkyne, čo aj keď skryte, ale jednoznačne, vyplýva aj z vyjadrenia predsedu OS KE II, a teda, že konajúca sudkyňa spôsobila v období od 17.6.2009 do 7.7.2010 zbytočné prietahy v konaní.

Z písomného vyjadrenia predsedu OS KE II teda jednoznačne vyplýva, že v období od 17.6.2009 do 7.7.2010 a v období od 20.5.2013 do 23.5.2014 došlo k zbytočným prietahom v konaní. Spolu to teda činí 25 mesiacov nečinnosti súdu...»

Účastníci konania pred ústavným súdom súhlasili s tým, aby ústavný súd upustil od verejného ústneho pojednávania vo veci, ústavný súd preto podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde od ústneho pojednávania upustil, pretože od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní o vydanie vecí vedenom pod sp. zn. 18 C 82/2008 dochádza k porušovaniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie vecí bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie vecí bez zbytočných priet'ahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť vecí, správanie účastníka konania a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Ústavný súd pritom prihliada aj

na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval ústavný súd aj v danom prípade.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že vec nemožno považovať za právne zložitú, avšak vzhľadom na predmet sporu, vydanie veci (potreby jej identifikácie s nutnou ohliadkou na mieste jej uloženia a pod.) ju ústavný súd považuje za fakticky zložitejšiu.

2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa v preskúmvanej veci, ústavný súd zistil, že zo šiestich nariadených pojednávaní sa sťažovateľ osobne nezúčastnil len jedného. Na druhej strane však musel konajúci sudca sťažovateľa vyzývať na spresnenie petitu a tiež splnenie povinností uložených mu na pojednávaniach. Niektoré povinnosti sťažovateľ splnil až pod hrozbou uloženia poriadkovej pokuty konajúcim sudcom. Sťažovateľ tiež žiadal konajúci súd aj o poskytnutie dodatočnej lehoty na splnenie povinností uloženej mu na pojednávaní. Z dôvodu ospravedlňovania sa právneho zástupcu sťažovateľa museli byť už nariadené pojednávania viackrát odročované. Všetky tieto skutočnosti výraznou mierou prispeli k prieťahom v namietanom konaní a musia byť pripísané na vrub sťažovateľovi.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu a v tejto súvislosti konštatuje, že sťažovateľ sa stal účastníkom konania až 15. februára 2011 na základe singulárnej sukcesie, je teda účastníkom konania tri roky. Je to právna skutočnosť a je právne irelevantné jeho tvrdenie, že „*bol žalobcom J. P. splnomocnený, aby ho v predmetnej veci pod. č. k. 18C 82/2008 zastupoval*“, a teda že by ústavný súd mal posudzovať aj ním namietané prieťahy v konaní „*v čase od 17.6.2009 do 7.7.2010*“.

V zmysle uvedeného ústavný súd posudzoval namietané konanie od 15. februára 2011, pričom v postupe okresného súdu nezistil neefektívny postup ani nečinnosť. Okresný súd v častom slede nariaďoval pojednávania a vykonával úkony smerujúce k rozhodnutiu veci. Nečinnosť okresného súdu možno zaznamenať (aj podľa tvrdenia okresného súdu) len v období od 20. mája 2013 do 23. mája 2014.

Ústavný súd v súvislosti so zistenými priet'ahmi v konaní okresného súdu vedenom pod sp. zn. 18 C 82/2008 opakovane poukazuje na skutočnosť, že „ojedinelá nečinnosť súdu hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama osebe nemusí ešte zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ (I. ÚS 42/01, III. ÚS 91/04). Nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 46/01, II. ÚS 57/01, I. ÚS 92/03, I. ÚS 295/2014). V prípade, keď ústavný súd zistí, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priet'ahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevysloví porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (II. ÚS 57/01, III. ÚS 30/03, I. ÚS 295/2014) alebo ho odmietne ako zjavne neopodstatnený (I. ÚS 17/01, I. ÚS 57/01, I. ÚS 27/02, III. ÚS 199/02, I. ÚS 197/03, I. ÚS 35/04, I. ÚS 38/04).

V kontexte uvedeného ústavný súd konštatuje, že v postupe okresného súdu v namietanom konaní nezistil z ústavnoprávneho hľadiska taký významný priet'ah, ktorý by bol spôsobilý zasiahnuť do označeného základného práva sťažovateľa.

Vzhľadom na to, že postup okresného súdu sa v posudzovanom konaní nevyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy, a vysloviť tak porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Sťažovateľ žiadal o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 20 000 €, ako aj náhradu trov konania. Ústavný súd pripomína (obdobne aj II. ÚS 68/2012), že cieľom primeraného finančného zadosťučinenia nie je náhrada škody spôsobenej sťažovateľovi (predmetom sporu je 17 712 €). Súčasne konštatuje, že priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je v zmysle čl. 127 ods. 3 ústavy podmienené vyhovením sťažnosti vo veci samej, čo sa v sťažovateľovom prípade nestalo.

O uložení povinnosti niektorému z účastníkov konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy, rozhoduje ústavný súd podľa „výsledku konania“ (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde), zohľadňujúc, či bola sťažnosť dôvodná, teda či

ústavný súd vyslovil porušenie základných práv alebo slobôd sťažovateľa zaručených v ústave alebo medzinárodnej zmluve vo veci samej.

Keďže v uvedenom prípade ústavný súd sťažnosti sťažovateľa nevyhovel, uvedenými návrhmi sa pri svojom rozhodovaní už nezaoberal.

V Košiciach 21. októbra 2014